

— Едно всеобщо възстание би отървало сичкитѣ жертвы; забѣлѣжи Валеро.

— Увы! Гардунецътъ има право; рече Естеванъ като постанѣ. Нека го оставимъ да върши по волята си.

— Да; безъ сумѣние приложи Жозе. Възстанието ще удвои жестокоститѣ на инквизиціята, и ще увеличи число-то на жертвитѣ. Послѣ забравяте че императорътъ Карлъ V ще присѣтствува на *ауто-да-фето* съ многобройна стража. И тъй непредежи за друго освѣнъ да отървеме управителя.

— Донъ Жозе има право, приложи донъ Хименесъ; тогасъ възстанието би са претълкувало като противъ царя.

— Е! найподиръ, господа, какъ да рѣшимъ, попыта донъ Валеро.

Въ тѣзи минута вратата силно са похлопахъ и сичкитѣ са стрѣснѣхъ. Мандаменто безъ да са смути заключи съзаклетницитѣ въ особното си писалище и отиде да отвори. То бѣше Сапа която съ плачь влѣзе въ залата.

— Що е *Сапика*? попыта я главатарътъ насърчително.

— Дѣ е братъ ми? попыта тя растреперана.

Мандаменто отвори писалището си.

— Не бойте са, господа, рече той; можете да излѣзете.

И сичкитѣ са върнахъ въ залата.

— О! Господа! извика момичето задушавано отъ сълзи, апостолътъ, отецътъ на Севиля, са олуви отъ инквизиціята.

— О! Боже на мценіята! извика Естеванъ.

— Олуви са въ минутата когато излѣзваше отъ литургия, подѣ предлогъ че поучавалъ католицитѣ на ересъ.

— Е! сега донъ Естеване, ще щадишъ ли еще *Арбуеза*?

— Донъ Родриге, отговори Естеванъ, ще доде нашиятъ редъ. Силата на чловѣка състои въ умѣянъето да търпи,